

teční stížnost nenapadá sice rozsudkový závěr, podle něhož krádež byla obžalovanou dokonána, nýbrž napadá jen výrok o účinné lítosti. Než tuto otázku netřeba v souzeném případě řešiti, poněvadž v napadeném rozsudku zjištěny jsou veškeré zákonné známky nedokonané, nikoli, jak za to mylně má soud prvé stolice, dokonané krádeže. Při nedokonané krádeži jest však účinná lítost jako důvod beztrestnosti podle § 187 tr. zák. zásadně vyloučena, neboť zákonného předpisu o účinné lítosti nelze použití při pouhém pokusu krádeže (srov. na př. rozh. čís. 186, 980, 2642 a j. sb. n. s.). Jelikož pak v kabelce, kterou chtěla obžalovaná D-ové odciziti, bylo 243 Kč, a kabelka s tímto penízem nepřevyšuje 500 Kč, jde s ohledem na § 1 odst. 1 zákona ze dne 21. března 1929, čís. 31 sb. z. a n. a §§ 8, 460 tr. zák. jen o přestupek, nikoli o zločin nedokonané krádeže.

### Čís. 3556.

**Navrhuje-li se, by byla věc odňata soudu postižení příslušnému podle § 52 odst. první tr. ř. a byla přikázána jinému soudu v obvodu téhož vrchního soudu, přísluší podle §§ 62, 63 tr. ř. rozhodnouti o tomto návrhu vrchnímu zemskému soudu.**

(Rozh. ze dne 3. července 1929, Nd I 286/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací postoupil spisy krajského soudu v Mostě vrchnímu soudu v Praze,

n e b o ť

vzhledem k tomu, že se podle předkládací zprávy krajského soudu v Mostě navrhuje, by tato věc byla odňata krajskému soudu v M o s t ě jako soudu postižení příslušnému podle § 52 odst. první tr. ř. a by byla přikázána krajskému soudu trestnímu v P r a z e, přísluší podle §§ 62, 63 tr. ř. rozhodnouti o tomto návrhu nikoliv nejvyššímu soudu, nýbrž vrchnímu soudu v Praze.

### Čís. 3557.

**Není na závalu, by opravný prostředek, jež obžalovaný podal, nebyl přes jeho označení jako odpor posuzován a zkoumán jako zmateční stížnost, poukazuje-li k ní svým obsahem a smyslem.**

**Výtka obžalovaného, že doručená mu obsílka k hlavnímu přeličení nezněla na správný den, nýbrž na den pozdější, napovídá zmatečnost podle § 281 čís. 3 tr. ř. pro porušení § 221 tr. ř.**

(Rozh. ze dne 4. července 1929, Zm I 339/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu

v Jičíně ze dne 18. října 1928, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 200 tr. zák.

### Důvody:

Obžalovaný podal proti rozsudku, vynesnému v jeho nepřítomnosti, ve třídenní lhůtě od doručení rozsudku odpor. Podle protokolu ze dne 16. dubna 1929 prohlásil však, že podáním označeným jako odpor chtěl do rozsudku podati zmateční stížnost. Není na závadu, by opravný prostředek, jejž obžalovaný podal, nebyl přes jeho označení jako odpor posuzován a zkoumán jako zmateční stížnost, poukazuje-li k ní svým obsahem a smyslem. V dotyčném podání je uplatňováno, že se obžalovaný nemohl dostavit k hlavnímu přelíčení ze dne 18. října 1928, poněvadž doručená mu obsílka nezněla na tento den, nýbrž na den 18. listopadu 1928. Tímto přednesem tvrdí obžalovaný porušení předpisu § 221 tr. ř., podle něhož den hlavního přelíčení má se obžalovanému oznámiti, takže podle tvrzení obžalovaného má se věc tak, jako by k hlavnímu přelíčení nebyl vůbec obeslán. Tím napovídá zmatečnost podle čí. 3 § 281 pro porušení onoho zákonného ustanovení. Leč stížnost je zřejmě bezdůvodnou. Obžalovaný nabídl se sice, že obsílku předloží soudu. Než neučinil tak přes opětovné vyzvání a na konec prohlásil, že obsílka se mu ztratila. Tvrzení obžalovaného neodpovídá ani pravdě. Neboť zpáteční lístek, ve spisech založený, dosvědčuje, že obžalovaný byl skutečně předvolán na 18. října 1928; obžalovaný podepsal také zpáteční lístek s datem 27. září 1928, které souhlasí s datem na poštovním razítku, jímž je zpáteční lístek opatřen. Kromě toho byl k témuž hlavnímu přelíčení předvolán i svědek Karel E., jenž se k líčení dostavil. Za tohoto stavu věci nemůže býti řeči o tom, že obžalovaný nebyl k hlavnímu přelíčení řádně obeslán a tím zákon v ustanovení § 221 tr. ř. porušen.

### Čís. 3558.

**I při trestných činech, spáchaných obsahem tiskopisu, přicházejí k platnosti všeobecné zásady trestního zákona o spoluvinně a spolupachatelství.**

**K pojmu »spolupachatelství« se jen vyžaduje vědomé spolupůsobení více osob se stejným úmyslem a za stejným cílem; nevyžaduje se, by každý ze spolupachatelů působil od počátku a měl účast při všech složkách společné trestné činnosti.**

(Rozh. ze dne 4. července 1929, Zm II 330/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 14. května 1928, pokud jím byl obžalovaný podle § 259 čí. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro zločin výzvy k trestným činům a pro zločin schvalování trestných činů podle § 15 čí. 3 a § 16 čí. 2 zákona ze dne 19. března 1923, čí. 50 sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek v onom zprošťujícím výroku jako zmatečný, a věc vrátil soudu první stolice, by ji v rozsahu zrušení znova projednal a rozsoudil.